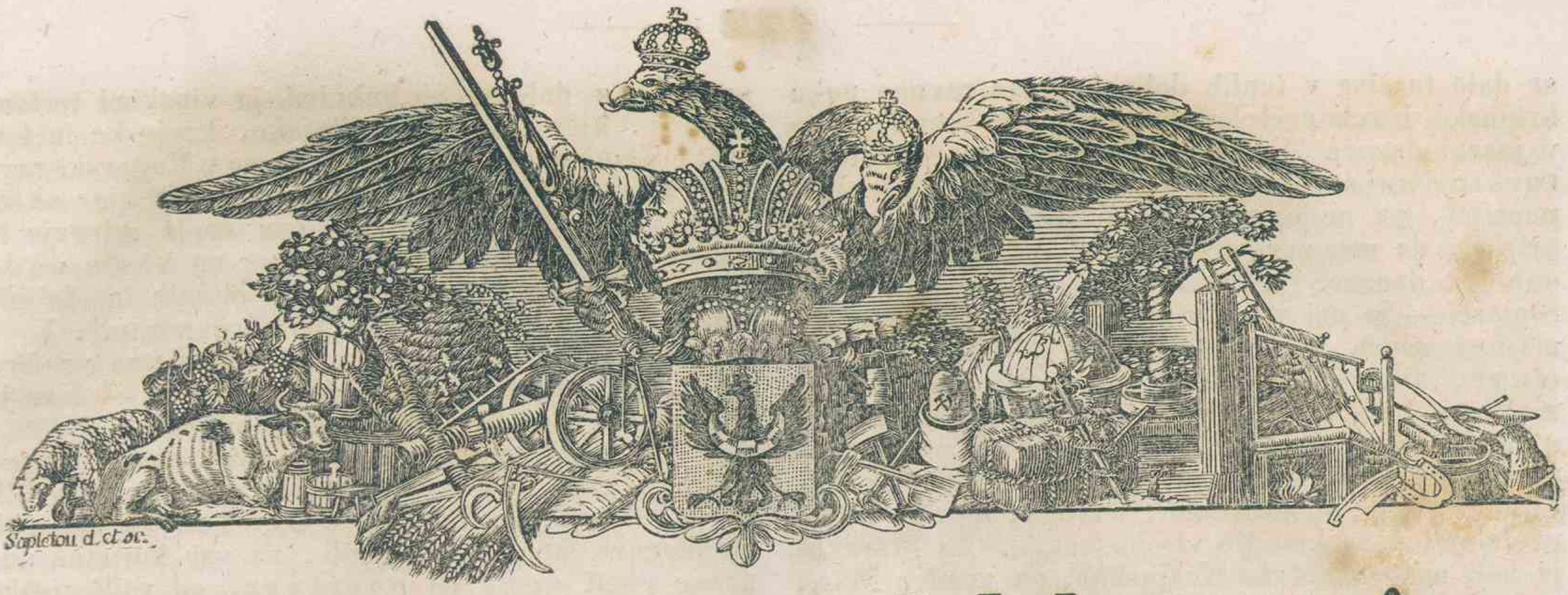

Kmetijske in rokodélske novice.

Na svitlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III. | *V srédo 30. Maliserpana. 1845.* | List 31.

Razne pota.

(Kmetam.)

Oj kmet, al véš do kruha pot?
Al véš, kje poln dobí se sod?
Plùg in matika vesta za-nj;
Le prašaj ju, kdar vstaneš 'z sanj.

Pa rano vstani; nezaspan
Rabotaj, dôkler sije dan;
Skerbnó obdelaj si polje,
Okôplji v nogradu tertje.

Pomladni hlad, poletni znoj
Po versti hodi naj s teboj;
Na levo, desno ne poglej
In stopaj z njima zvest naprej.

In kdar se leto jesení,
Se ti na njivi hleb zorí;
In kdar umrè jesenski grom,
Tekoč ti nograd zajde v dom.

Al véš, kjé rajnši se dobé?
Po krajcarjih se pride tjé.
Sej — komur krajcarja ni mar,
Ni nikdar rajnša gospodar.

Véš kod se v siromaštvo gré?
Skoz hiše s smreko znamnjane;
V njih sladko vince točijo,
In nove kvarte hranijo.

In v zadnji torba se dobó;
Kdar pojdeš vùn, le vzêmi jo.
Oj! kak se ti lepo podá
Beraška prazna mavhica!

V nji boš lesén kozarc dobil,
Z njim bodeš hladno pitje pil;
Kjer koli najdeš bistri vír
Zastonj — tam je sam Bog oštír.

Kjé je pa steza do česti,
Do mirne, sréčne starosti?
Od te poštênje ti pové:
Naravnost po dolžnostih gré.

Če najdeš na-nji križempot,
Ne véš, al šel bi tam al tod,
Le prašaj svôjo dôbro vést,
Sej krajnsko zna — pa bod' ji zvest.

Kjé néki steza v grob peljá?
Ta se zgrešiti pač ne da;
Po nji vsi hodimo vsak dan,
Na nji počivamo vsak dan.

Al unstran grôba se zdeli,
Na lévo, desno tam derži;
Na ktero si boš nágnil vést,
To pojdeš — téga bodi svest.

Rodoljub Ledinski.

Kakó bi se več turšiče ali koruze pridelovalo?

Skušnja sedajnih časov dovelj pokaže, de malokteri zemeljski pridelek tolíko verže, kakor turšica. Ko bi si kmetovavci to resnico v glavo vzeli, gotovo bi več turšice sejali, kot je sicer sejejo. Ko bi nekteri le zgoli turšično slamo pridelovali, bi jim to samo za živinsko klajo že velik dobiček prineslo. Turšica da zernje za človeški živež, slama pa je živini grozno tečna piča. Ako kmetovavec njivo za turšično setev pripravi in obdéla, kakor gré, mu zmed vsih pridelkov nar več verže. Kakor je pri vsakim delu in opravilu prave umnosti in vednosti treba, takó mora tudi kmetovavec prebrisane glave biti, in se pri kmetovanju po vsi pridnosti in vednosti obnašati, de njegov trud zastonj ne bo.

Na Krajnskim sejejo pri malih kmetijah več turšice, ko pa pri velikih; zakaj de se takó godí, vzrokov in zgovorov nikoli ne zmanjka: Nekteri pravijo, de pridelovanje turšice preveliko delavnih rok pobêre in de dostikrat komaj potroške obdelovanja povernjene dobijo. Ta zgovor je resničen, pa se mu pràv lahko pomaga. — Gotovo je, de turšica hoče pridno in skerbno obdelana, večkrat v rasti okopana ali osuta biti; kdor tega ne storí, truda povernjeniga ne dobí. Krajnski zemljaki! pripravite si po izgledu druzih želá tako orodje, postavimo: sejavne ali sadivne mašine in dobre osipavne drevésa, z kterimi bote zamogli turšico obdelovati, po tem vam bo pol menj delovcov potréba, in vidili bote, de se vam bo delo po dvoje povračeválo. Le v pomanjkanju praviga orodja tečí vzrak, de se ljudje višjiga posevka in pridelovanja turšice ne poprimejo. To orodje saj vender ni takó drago, de bi si ga ne mogli omisliti. — Drugi se pa zgovarjajo in pravijo, de se deželni zrak turšici ne perleže; de je pri nas za-njo premerzlo; de se turšica le v toplih krajih popolnama dobro obnaša in rada rodí. Tudi to je nekoliko res, pa je tudi to res, de turšica tudi v merzlih krajih dozorí in de še clo v gorah donese, kjer ajda (sternišnica na pšeničje vsejana) ne dozorí, in de jo po hribih bogato pridelujejo. Koliko več bi

se dalo turšice v toplih dolinah, in na ravnim polju krajnske dežele pridelovati, kjer ajdovo zerno pozno v jeseni dozorí. Po Štajarskim so začéli dovelj turšice sejati: vsak, ki se je tega obdelovanja poprijel, ga ne opusti več, in je popolnama prepričan, de mu zernje in slama pri kmetíi lepiga dobička donese. „Mehko ajdovo zerne — pravijo Štajarci — je pri vsaki slanici v nevarnosti, vsaka majhna sodra in še močan dež jo koj do škode otrése, ajda rada poléže, in sperí, turšici pa nobeno hudo vreme ne škodje, in nikdar ne poleže, če ji še takó pognojimo.“ Štajarski kmetovavci, ki se močno s pridelovanjem turšice pečajo, so premožni; v krajih, kjer je veliko pridelujejo, se kmetije visoko cenijo. Na Marskim je bolj merzlo kot na Krajnskim, pa vender Marci več turšice pridelujejo, kakor Krajnci.

(Dalje sledí.)

Pogovor

kmetiſhkiga ozheta s ſvojim naravoſlovja suzhenim ſinam, v meſzu Maliſerpanu.

O. Kakó mozhno ſe bliſka, gromí in treſka; she ſpet Elija vrage ubija.

Ş. Ali miſlite, de ſvet Elija vrage ſtrelja, kader ſe bliſka, gromí in treſka?

O. Ali ſhe tega ne veſh? Le ſhkoda, de ſi v ſholo hodil.

Ş. Kaj takiga verovati, je velika nevednoſt in vrasha.

O. Od kod pa pride bliſk, grom in treſk?

Ş. Bliſk, grom in treſk pride od nebeſhkiga ognja, kteriga je veliko v sraku.

O. Kaj pa je nebeſhki ogenj?

Ş. Nebeſhki ogenj je tiſtimu ognju enak, ki ſe na ſteklu, pezhatnim voſku, shidi, voſku, ſmôli i. t. d. s dergnenjem da obuditi; po slatu, ſrebru, shelesu, meſengu, koſitarju, zhloveſhkim truplu, vôdi, semlji, drevju i. t. d. pa ſe ſpet sgubí, kér veſ v nje ſhine, in kteriga ſe s ſoparzo tudi v oblakih doſti nabêre.

O. Tole rezh mi moraſh pa nekoliko bolj rasloshiti, ſizer te nizh ne rasumem.

Ş in (nareshe majhne liſtike papirja, vsame pezhatni voſek, ga dershí proti liſtikam, pa nobeden ſe nizh ne gane; potlej ga dergne s ſuknéno zapizo, de ga ogreje, ga ſpet dershi proti liſtikam, kteri ſe sazhnejo vsdigovati, ſe ga dotikovati, pa ſpet na tla padati, in pravi:) Ali veſte, sakaj sdaj voſek te liſtike na-ſe vlezhe?

O. Kakó bi to vedil, ſaj mi ſhe nihzhe ni kaj takiga pokasal?

Ş. To ſtorí nebeſhki ogenj, kteri poprej na tanjko sdrushen s voſkam, je bil komertev; s dergnenjem pa ſe je oshivil, in laſtnoſt dobil, de majhne papirnate liſtike, koſzhike besgoviga ſtershena, ſlamnate bilike, perjizhe, terſhizhize i. t. d. na ſé vlezhe, in kader jim ſvojiga ognja podelí, jih ſpet odrine, padejo na tla, ogenj sgubé in ſe ſpet proti voſku vsdignejo.

(Konez ſledí.)

Slátine ali rimske toplice v Gleihenbergu na Štajarskim.

Čast, komur čast gré.

Naše Novice so nam že marsikaj veseliga in dobriga povedale; spodobi se tedaj, de se tudi slava Gleihenberžkih toplic med Slovenci razglasí. Tam v nar lepši dolini med Marburgam in Gradcam proti Vogerski deželi, kjer se gorenske smereke z dolenskimi bukvimi in vinskimi tertami snidejo, kjer levo oko štajarske, krajnske in koroške planine zagléda, desno pa se v Vogerske ravnine zgubí, izvirajo trije studenci, kjer so že Rimljani 200 let po Kristusu svoje zdravje in veselje iskali, in kamor zdaj, kakor na kisle vode per Rogatcu (Rohitsch), od bližnih in daljnih krajev veliko ljudí perhruje, bolnih in zdravih. Vsak tù slátine veselo vživa, in ako ga poletna vročina slabí, ga kopva in bukovi hlad krepčá. — Kar je Rimljanam dopadlo, tudi nam ni odpadlo!

Že skoraj pozabljen je bil kraj, močirn in neobhodljiv; le bolni ubogi bližne soseske so vedili za-nj. Gosp. Dr. Verle iz Gradca so spoznali studencovo moč, in naš mili, za vse koristne naprave vneti deželni poglavar, od vsih visoko častiti knez Matija Konštantin od Wikenburg so na spoznanje gospoda dohtarja lepi kraj ogledali in izrekli veliko pomenljivo besedo: „Tù naj zopet najde bolni svoje zdravje, in tudi veselje zdravih naj ga oživlja; meni in mojim pa naj bo kraj počitka.“

Komej je 10 let pretêklo in že je po skerbi milostljiviga Gospoda in z pomočjo drugih ljudoljubov 15 lepih hiš postavljenih, v kterih po leti navadno okoli 200 gostov prebiva; tudi bolehnišnica (špital) za 24 ubogih je bila sozidana, ktero sestre iz reda miloserčnosti (Barmherzige Schwestern) oskerbljujejo.

Toplice so takó napravljene, de se lahko tôple ali hladne naredíjo iz ene vrelčine. Kér pa za toliko ljudí iz eniga vrelca zadosti vode ni moglo privírati, so pretêklo zimo drugi vrelec odperli, in per ti priložnosti na stari rimski vodnjak zadéli, v kterim so okoli 60 dnarov rimskih cesarjev od 14. do 284. leta po Kristusu, in 12 še dobro ohranjenih lešnikov našli. Obedvoje je bilo ajdovska daritev iz tega namena, de bi jim boginja rek in studencov mila in dobrotna ostala. Lešniki, kakor nam Plini, stár latinski pisar, pové, pa tudi poménijo zdravilno moč tih vrelcov, zakaj oni debelíjo človeka; pečêni zdravijo nahod in kašelj; zdrobljeni ali zmleti z sterdjo zmešani odganjajo naduho, in to je, v čem ti trije vrelci po večim pomagajo.

Pervi vrelec, Janezov studenc imenovan, Njih Visokosti Nadvojvodu Janezu posvečen, ima nekoliko nižeji moč od kisle vode per Rogatcu; ozdravlja bolezni na drobu, kakor čevje bezgavke (Gekrösdrüsen-Verhärtungen), zažlezenje (Verschleimung), oslabljen želodec, kervavíce (Goldader oder Hämorrhoiden) i. t. d.

Drugi, Konštantinov po deželnimu poglavarju imenovan, ima moč Selterske vôde (Selterwasser); zdravi posebno bolezni na persih, kašelj, pivko, naduho, brahorje, želve (Skrofeln) začeto plučno jetiko i. t. d.

Tretji vrelec, imenovan Klavznerjova jeklenšica (Klausner-Stahlwasser), ktera se v celi Evropi samo tù najde; zdravi bledíco, tudi drugač oslabljene ljudí obojniga spôla *)

Zraven teh treh zdravilnih vrelcov se še četerta zdravilna moč tukaj najde. Visokočastljivi vstanovnik teh toplic, knez Wikenburg, so nameč velik in lični hlev — Švajcarija imenovan — dali zidati, v kterim več krav redijo, de se bolni

*) Zgoraj imenvane vode se dobijo v steklenicah, kakor Rogaška kisla voda po 6, 7 in 8 kr. na prodaj v Ljubljani per gosp. Kuku in gosp. Hudoverniku, v Celji pa per gosp. Liningerju.

lehko sírotnic (Molken) k svojimu zdravju poslužijo; krog in krog hleva so pa stanice za bolne goste takó napravili, de kravji slap, ki ima za ozdravljenje slabih pèrs posebno moč, v nje puhtí.

Tudi prav lepo cerkev so visokočastitljivi vladar tù napravili, in zraven cerkve samostan za duhovne frančiškanarskiga reda sozidali, ki službo božjo opravljajo.

29. Rožnicveta je bil prav vesel dan; bila je namreč cerkev od Vesprimskiga škofa, bližniga žlahtnika visokočastitljiviga poglavarja vpričo kneza-škofa Sekavske škofije in veliko druzih imenitnih duhovskih in deželskih gospodov v čast sv. Matija in sv. Eme, patronov žlahtnih vstanovnikov, z velikim obhajanjem posvečena. Pod cerkvijo so pa gospod vitez sebi in svoji rodovini zidano pokopališe napravili, ktero je bilo drugi dan posvečêno in kamor so ostanjke Njih žlahtnih staršev prenêsli in h počitku položili. Med milim petjem so bile serca vsih pričijočih močno ganjene, in per spominu: komú iz družine visočastitljivih vstanovnikov bodo pa zdaj nar pred te mertvaške pesme veljale — je le ena prošnja vsih zbranih tále bila, de bi preljubljeni knez v sredi svoje drage rodovine še veliko veliko veselih let preživel — k sreči in veselju cele Štajarske dežele! N.

Prilike ali primere.

(Konec.)

Sedaj je viditi, kakor de bi se cel kraj na enkrat spremenil. — Pošasti so odšle; in kraljica zbora se bliža. — Glave vsih pričjočih se vzdignejo izmed ramen, persi se jim širijo, oči debelé, in vsih serca bijejo — od veselja. — Sedaj pride kraljica bliz' zbora. Nje oblačilo je bilo iz tanjčice in škerlata; na roki je imela en sam zlat perstan z neznano velikim rubinam; na nje glavi pak se je vtrinjála podvojêna krona iz dveh verstá dragih kamnov, od kterih so bili zgornji rubini (rudeči), in spodnji smaragdi (zeleni.) — Kakor kralj, kader iz svojiga kraljeviga sédeža vstane, in doli stopi, de bi se z svojim podložnim prijazno pogovarjal: takó je bil prihod kraljice. — Cel zbor se vzdigne, in kraljici do tal prikloni. Prijazno se ona vsim nagne, in — k govorniku pristopi.

De bi ga z svojim kraljevim rekam (Motto), in duham svojiga vladanja tolikanj pomlivši poznaníla, sname svoj perstan iz roke, in mu da brati napis, kteri je bil v zlató okrog perstana vtisnjen; bil pak je naslednji: Vsak, kteri podobo mojiga očeta nosi, je moj brat in sestra. Govornik ga bere, in po tem perstan z globokim priklonam kraljici zopet nazaj podá. — Sedaj mu ona z neznano ljubeznjivostjo pokaže na svojo desno stran, kjer so nje blagrice stale, in ktere je govornik po njih lastnih znamnjih že vse poznal. Med tem so bile nar perve: Vera, Upanje, Pobožnost; po tem: Mirnost, Zvestoba, Čistost, Treznost, Zmernost, Delavnost, Hvaležnost, Krotkost, Poterpežljivost i. t. d. Na to mu pokaže po enakim tudi na svojo levo stran, kjer je bila neizbrojêna truma rajskih prebivavcov iz vsih stanov in narodov, in kteri vsi so imeli znamnje kraljice na svojih persih, in palmove mladike v rokah. — Sedaj se govornik vnovič kraljici globoko prikloni in s trepečim sercam reče:

„Sprejmi, o kraljica! čast in hvalo iz našiga ginjeniga serca, de se povredíniš z svojim zaželjenim dohodam naše zbiralo počastiti. Brez tvoje pričnosti bi bil naš zbor — brez slave, in naša družba — brez sladkosti. Zakaj, kjer tebe manjka, tam je praznost, needinost in pustôta; kjer ti kraljuješ, tam je mir in slava in veselje. Le v tvojim kraljevim sercu tista edino prava in resnična dobrota prebiva, ktera je vir vse čednosti, in studenc vse blagosti. Brez tebe so vse čednosti — le videzne in prazne; brez tebe vse serca — brez blagosti in veselja. Komur tvojiga kraljeviga duha in čutila manjka, temu manjka vse prave in resnične dobrote serca, po kteri sami še le vse čednosti svojo ceno, in vse veselja svojo vrednost zadobé. Kakor ljube in častitljive so mi tvoje blagrice; vunder spoznati moram, de le od tebe in po tebi svojo vrednost in blagovitost zadobivajo. Brez tebe bi bila resnica nečimerna, modrost merzla, nedolžnost brez kinča, ponižnost in vse druge čednosti brez prave vrednosti in dobrote. Zakaj h čimu bi nam koristila resnica, ko bi nam k tebi in do tebe poti ne kazala? h čimu modrost, ko bi napihnjena in samopridna le sebe poštovala in iskala? kakošno lepoto bi imela nedolžnost, če bi ji ediniga praviga kinča, to je: tvoje ljubeznjivosti, zmanjkovalo? kakošno vrednost bi imela ponižnost in vse druge čednosti, če bi ne bile od tvojiga kraljeviga čutila navdihnjene in gnane? Le ti daš ceno resnici; le ti dobrotljivo storiš modrost; le ti nedolžnosti pravi kinč dodeliš; le ti ponižnost in vse druge čednosti k resnični nehinavski dobroti povzdigneš.“

„Pa ravno takó, kakor si ti porodnica vsih čednost, takó si tudi le ti vse blagosti in prave sreče darnica. Kakoršno srečnost bi imele same tvoje blagrice, ko bi jih ti ne ljubila, ali ko bi one ljubezni med seboj ne imele? — Le ti spletaš vence zasluženju, in le tiste poslavljenja in obdarila razveselé, ktere so od tvoje roke podeljene. Brez tebe zastonj čaka delavec — na praznik, in zastonj vojšak — na zvezdo na persih; brez tebe nemara popotnik — za svojo domovino, tudi ne angelj — za svojo merzlo svitlobo. — Oh le ti vse naše želje in hrepeneve spolniš; le ti, in ti sama našimu obojnimu namenu kreposti in blagovitosti nar popolniši zadostíš! — Pošli torej, o kraljica! tudi v moje persi en žark tvoje ljubezni, de bom zamogel tvojo vrednost in osrečljivost, ktere noben jezik ni v stani popisati, saj v mračnih podobah svojim poslušavcam naznanovati!“

Tukej je govorik nemalo prejenjal, in po tem zopet začel: „Če tebe kakor virnico vseh čednost ali zapopadik vse kreposti premišljujem, te bom primeril zlati vagi, in roki k dobrotnosti odperti; zakaj ti na vago devlješ pravico, ter studiš golufijo in hudobne zvijače, kakor nar nagnusniši pregrehe, in tvoja kraljeva roka je vsim k pomoči in blaženstvu odperta. — Primeril te bom daljej visokimu tempeljnu mirú, v kteriga se le tisti zbirajo, kteri mir ljubijo; zakaj le mirni zamorejo tebi služiti: kjer ni mirú, tam je kreg in sovraštvo, in tam se tvoj sled ne najde. — Primeril te bom dobrimu sadu, po kterim se dobro drevó od slabiga spozna; zakaj kakor dobro drevó nemore biti dobro brez dobriga sada, takó tudi človek nemore biti dober brez tvojiga kraljeviga, od pameti vladaniga čutíla. — Primeril te bom — z balzamam posvečenimu oltarju,

na kterim vsak dar prijetin duh zadobí; zakaj vse, kar je s tvojim duham in čutilam darovano ali storjeno, je Bogu in ljudem dopadljivo. — Primeril te bom kraljevimu znamnju, ktero vsako reč, ki je z njim previdena, h kraljevi velavnosti povzdigne; tudi en kozarec merzle vode, s tvojim duham podan, bo pred kraljam velavnost imel. — Primeril te bom daljej, če tvoje lepote po samim pregledujem, nar lepšimu vertu, kjer čiste lilije rasejo; zakaj ti visokost človeške nature spoznaš in poštuješ, in zatorej nečistost studiš, in le čiste zakone ljubiš. — Primeril te bom milimu varhu sirot in vdov; zakaj ti se potegneš za sirote, in braniš zapušeno vdovo. — Primeril te bom resničnimu očetu ubogih, kteri svojo milošnjo že v življenju delí, in ne le po smerti, kjer jo nič več vživati nemore. — Primeril te bom širokimu sercu plemenitniga ljudoljuba, pri kterimu revež na posodbo iše: pri sedem drugih je že bil, pa nikjer ni milosti najdel; k njemu pride, — in se od veselja joka. — Primeril te bom milimu zdravniku na vojsknim borišu, kteri vojake, ki so v boju padli, domače in ptuje — cel dan ljubeznivo obvezuje in prenaša, in se nevtrudi, dokler ga noč k počitku ne primora. — Primeril te bom dalej sladki čbelici, ktera v zeliših in cvetlicah le med iše, strup pa, če bi kteri notri bil, pajkam prepustí; zakaj od vsih ti le dobro misliš, in torej vse na dobro zlagaš, dokler koli moreš. — Primeril te bom razgernjenimu plajšu zvestiga tovarša, s kterim on blode drugih, ki jih tajiti nemore, z gosto temò pokrije, in jih nobenimu ne odkrije, zunej temu kteri jih poboljšati zamore. — Primeril te bom pridnimu in tihimu delavcu v svojim poklicu, kteri le na se in na svoje delo paznost ima, in ne gleda na uro, kader drugi prepozno pridejo, kterim ni on za čuvaja postavljen. — Primeril te bom skrivnimu vonu (duhu), po kterim se pravi prijatel od golufiviga razloči. — Primeril te bom ljubijoči materi, ktera svojiga otroka têpe, de bi ga zmodríla, in boljšiga naredila. — Primeril te bom modrimu vinogradniku, kteri svoje terte obrezuje, de bi obilniši rodile; zakaj tvoja dobrotljiva roka nam dostikrat terpljenje pošilja, de bi našo krepost vterdila, in rodovitniši storila. — Tode primeril te bom tudi natanjkni rajtingi, ktera ima nezmotlivimu pregledovavcu podana biti, in ktera, če tudi le pomanjkanje ene same številke, ali ene same enôte ima, cela kakor neresnična zaveržena biti mora: takó tudi ta, kteri tvoje kraljevo čutilo v svojim sercu nosi, vse čednosti nad sabo imeti mora; in čemu tudi le ene same zmed njih manjka, ali če tudi le eniga samiga zmed svojih bratov sovraži: pokaže, de ti v njegovim sercu ne kraljuješ, in de so vse njegove čednosti le videzne in golufive, in potem takim vsa njegova krepost neresnična.

Tukej je govornik zopet nemalo premolknil — sramožljivo v tla pogledal — ter vnovič svoje oči h kraljici povzdignil, in rekel: Če so vse leté podobe le slabe sence od velikosti tvoje dušne lepote: kje bom prilike najdel, s kterimi bi zamogel po vrednim srečo in blagost popisovati, s ktero ti svoje zveste kraljevnjane obdaruješ! — Tode nobeden naj ne iše, kar upati ne more, de bi najdel. — Le slabe besede so človeškimu jeziku pripušene. — — Torej, primeril te bom, če po priprostim spoznanju tvojo oblažlivost premišljujem, milimu spomladanjskimu soncu, ktero vsem stvarem gib in življenje, in rast in veselje dodelí. — Primeril te bom južni deželi, kjer palme in oljke cvetejo; zakaj pod tvojo krono mir in edinost in zadovoljnost prebiva. — Primeril te bom čudodelnimu sladinstvu (gvircu), ktero tudi suhimu kóscu kruha, nar prijetniši slad dodelí. — Primeril te bom slamnati bajti, ktero, če ti notri stópiš, v kraljevo poslopje spremeniš. — Primeril te bom milimu gospodarju, od čigar vsmiljenja se njegova živina debelí; kader je njegov konj žejín, ga potaplaje zberzdá, in se k njemu nakloni, de mu piti da. — Primeril te bom krotkimu jagnetu, s kterim lev skupej prebiva; pozabil je svojiga gojzda in svoje divjote, in pri tebi svoje dni ostati hoče. — Primeril te bom tolaživnimu angelu, kteri terpéče obiskuje; lahke in kratke so bolečine na postelji, zraven ktere ti sediš. — Primeril te bom mili zvezdi, ktera se tam zgorej zasvéti, kader se tukej spodej zamračí. — Primeril te bom zadnji veliki noči na zemlji, kjer boš ti vse svoje zveste kraljevnjane zbudila, in k večni aleluji povabíla. — Primeril te bom pervi hčeri stvarnika, ktero si je v to izvolil, de bi hrabram in vitezam njegoviga kraljestva, kader po zmagi domu pridejo, bliskajoče zvezde na persi pripenjala, in zlate vence na njih glave postavljála. — Pa kaj! — ali hčeri le primerjal te bom? — Več si, — in viši je tvoj rod! — Zakaj stvarniku samimu si enaka, in on sam s tvojim imenam imenovan biti hoče (*I. Jan. 4, 8.*). Zatorej — primeril te bom, kar je nar popolniši podoba tvoja, primeril te bom kraljici nebes in zemlje: zakaj vekomej si bila, in vekomej ostaneš; tvoja kraljeva roka je veličastne nebesa vstvarila, in tvoja milost je zemljo osnovála; ti si, ktera nebesa lepotíš, in že tudi zemljo v raj spremeniš! — — Oh! poznal te je *Nekdo*, kteri je od tam prišel, kjer ti v svoji slavi prebivaš, in zato te nam je po svoji neizmerjeni ljubezni za kraljico, in zapoved, tebi služiti in tebe iskati, v edino (*Rimlj. 13, 8.*) in kraljevo (*Jak. 2, 8.*) zapoved dal.

Prof. —r.

Vganjka serbskiga naroda.

Dva očeta in dva sinova so kosíli in sò med seboj štiri cele hlebce razdelíli takó, de je vsak eniga celiga dobil, in de je še en cel ostal. Vprašanje: kakó je to môglo biti?

Današnjimu listu je perložen list Nr. 10 perdjan.

Žitni kup.	V Ljubljani 26. Maliserpana. gold.	kr.	V Krajnju 21. Maliserpana. gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	1	18	1	27
1 » » banaške	1	20	1	25
1 » Turšice	1	2	1	5
1 » Soršice	—	—	1	6
1 » Rèži	1	—	1	6
1 » Ječmena	—	45	—	54
1 » Prosa	1	—	1	10
1 » Ajde	—	52	—	54
1 » Ovsa	—	—	—	40

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*